

ת"פ 50712/07/15 - מדינת ישראל נגד אברהם טמסגן ט

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני כב' השופט אליהו ביתן

30 יוני 2016

ת"פ 50712-07-15 מדינת ישראל נ'
טמסגן ט 9016310(עציר)

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ - עו"ד לימור הילל

נגד

הנאשם:

אברהם טמסגן ט (עציר)

ע"י ב"כ - עו"ד אלון קוצר

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן נגד הנאשם והנאשם הודה בעובדותיו, שאלה עיקריהן -
בין הנאשם לבין א.א. (להלן: "המתלונן") אין היכרות מוקדמת לאירוע המתואר להלן.
בתאריך 12.07.15 בסמוך לשעה 23:00, במגרש החניה בשוק העירוני בקרית - גת, שוחח הנאשם במכשיר הסלולארי שלו עם רעייתו. המתלונן פנה אליו באומרו "טלפון, טלפון" והנאשם סבר שהוא דורש ממנו את המכשיר הסלולארי שלו. בסמוך לכך, ומסיבה שאינה ברורה בוודאות למאשימה, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה אותו, ובעוד המתלונן שרוע על הקרקע הרים את גופו מחולצתו והטיח אותו בחוזקה על הקרקע, פעם אחר פעם, כשראשו של המתלונן מוטח בעוצמה בקרקע, וכל זאת בכוונה להטיל במתלונן נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה. בהמשך, כשהמתלונן היה שכוב על בטנו, בעט הנאשם מספר פעמים בראשו של המתלונן, וזאת גם לאחר שהמתלונן שכב ללא ניע על הקרקע ודימם מראשו, וכל זאת בכוונה להטיל במתלונן נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה.
עוברי אורח שהבחינו בתקיפה צעקו לעבר הנאשם שיעזוב את המתלונן, והוא עזב את המקום. משטרה הוזעקה ועצרה את הנאשם.
המתלונן פונה ע"י נידת מד"א לבית החולים "סורוקה" כשהוא בהכרה מעורפלת, מדמם מחתכים בראשו עם שינוי צורה ונפיחות בפניו. בבית החולים אובחן כי הוא סובל מפגיעה מוחית שהתבטאה בקונטוזיות מוחיות פריאטו-אוקסיפיטלי, שברים של עצם האף, שטפי דם וחבלות בפניו ובראשו וקונטוזיות ריאתיות. נשקפה סכנה לחייו, הוא אושפז במחלקת טיפול נמרץ למשך 10 ימים, ולאחר מכן אושפז למשך שלושה חודשים בבית החולים השיקומי בית לוינסטיין.
2. על יסוד הודאת הנאשם, כאמור, הוא הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977.
3. הסדר הטיעון בין הצדדים כלל הסכמה לפיה המאשימה תעתור להטיל על הנאשם 7.5 שנות מאסר בפועל וההגנה תטען ל- 5.5 שנות מאסר בפועל. בנוסף, הוסכם כי יוטלו על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה סקרה את עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, התייחסה לנסיבות ביצוע העבירה ולתוצאותיה, לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה בהם, וטענה כי מתחם העונש ההולם גבוה מהעונש אליו עותרת המאשימה. ציינה, כי השיקולים לקולא בעניינו של הנאשם - הודאת הנאשם ולקיחת האחריות על מעשיו, החיסכון בזמן שיפוט ובהעדת המתלונן, והעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי - נלקחו בחשבון על ידי המאשימה עת הסכימה להגביל את טיעוניה לעונש ל- 7.5 שנות מאסר בפועל. עמדה על מסוכנותו של הנאשם, על הצורך בהרתעה ועל מדיניות הענישה בעבירות אלימות. ועתרה להטיל על הנאשם 7.5 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.
2. ב"כ הנאשם עתר להטיל על הנאשם מאסר בפועל בגובה הרף הנמוך של הסדר הטיעון. ציין כי הנאשם בן 27, נעדר עבר פלילי; הוא הודה בהזדמנות הראשונה; חסך זמן שיפוט; לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה; האירוע התרחש בזמן שהנאשם ניהל שיחה טלפונית נרגשת עם רעייתו. עוד טען, כי אמנם המתלונן נחבל קשות אך הוא עבר טיפול ושיקום ואין ראייה כי הוא סובל כיום מנזק כשלהו. ציין כי הנאשם עצור מיום 12.07.15. באשר לפיצוי, ציין, כי הנאשם נמצא במעצר קרוב לשנה וביקש שהפיצוי יהיה מינימלי.
3. הנאשם ביקש סליחה על מעשהו והביע עליו צער.

דין והכרעה

1. הנאשם תקף את המתלונן ובעודו שרוע על הארץ אחז בחולצתו הרים את גופו והטיחו בחוזקה על הקרקע פעם אחר פעם, כשראשו של המתלונן מוטח בעוצמה בקרקע. בהמשך, המתלונן שכב על בטנו ללא ניסיון ודימם מראשו והנאשם בעט בראשו מספר פעמים. הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שעוברי אורח הבחינו בו ותוקף את המתלונן וצעקו לו להניח לו.
 2. המתלונן פונה לבית החולים "סורוקה" כשהוא בהכרה מעורפלת, מדמם מחתכים בראשו, עם שינוי צורה ונפיחות בפניו. בבית החולים התברר שהוא סובל מפגיעה מוחית - שהתבטאה בין היתר בדימומים ברקמת המוח - שברים של עצם האף, שטפי דם וחבלות בפה ובראש ופגיעה בריאות. נשקפה סכנה לחייו, הוא אושפז במחלקה לטיפול נמרץ במשך 10 ימים ואחר כך אושפז בבית החולים השיקומי "בית לוינסטיין" למשך שלושה חודשים.
 3. התקיפה שתקף הנאשם את המתלונן היתה עוצמתית, אלימה ואכזרית, במיוחד, ותוצאותיה היו קשות ביותר. מקובל להתייחס לתקיפה באמצעות כלי כחמורה מתקיפה "בידיים", משום שפוטנציאל הפגיעה בשימוש בכלי רב וחמור מזה של פגיעה בידיים, ובפועל, בדרך כלל, הפגיעות הנגרמות מתקיפות עם כלי חמורות יותר. אולם, יש מקרים שהתקיפה בידיים חמורה באופן מיוחד, הן מצד אלימותה ואכזריותה והן מצד הפגיעה שיכלה לגרום והפגיעה שגרמה, ואז יש בה צדדים חמורים ביחס לתקיפה עם כלי. כזה הוא עניינו.
- הנאשם הרים את גופו של המתלונן והטיחו בחוזקה על הקרקע כשראשו של המתלונן מוטח בעוצמה בקרקע, פעם אחר פעם, ואחר כך, כשהמתלונן שכב על הארץ ללא ניסיון, חסר אונים, הוא בעט בראשו מספר פעמים.
- בתקיפה שכזו התוקף וקורבנו נמצאים פנים מול פנים, במרחק קצר זה מזה; התוקף מרגיש בגופו את העוצמה שהוא

מפעיל על קרבנו; את העוצמה בה קרבנו מוטח ארצה; את עצמת הפגיעות הנגרמות לקרבנו; ורואה מיד את ביטוי הפגיעות - תגובות לכאב, דימום, אבדן הכרה וכדומה.

בנסיבות כאלה, תקיפה אלימה מתמשכת, תוך הטחת הגוף והראש בעצמה באדמה ואחר כך בעיטות בראש, הינה מעשה אכזרי ביותר, לא אנושי, שניתן לתארו כחייתי.

4. חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, הם נתוני הבסיס לקביעת מתחם העונש הראוי

למעשה וממילא גם לקביעת עונשו של הנאשם. וכאן, המעשה בנסיבותיו חמור מאוד ואשמו של הנאשם גבוה.

5. הערכים החברתיים שנפגעו ממעשה העבירה של הנאשם הם בעיקר, קדושת החיים, שמירת הגוף, כבוד

האדם, והזכות לשלווה. בהתחשב בכך שלא היתה בין הצדדים היכרות מוקדמת ולא קדמה לתקיפה התגרות

או ריב משמעותיים, ובהתחשב באופי החמור של התקיפה ובפגיעות שנגרמו למתלונן, הרי שמידת הפגיעה

בערכים אלה היא רבה מאוד.

6. מדיניות הענישה בעבירות האלימות החמורות, הינה של החמרה.

"בית משפט זה עמד לא פעם על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים

בדרך של אלימות, המלווה לעתים אף בשימוש בנשק קר או חם. תופעה זו חותרת תחת הסדר החברתי

ופוגעת בערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו (ראו למשל: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן,

[פורסם בנבו] פסקה 21 (10.11.2009); ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה [פורסם בנבו] (2.4.2014);

ע"פ 2161/13 חבשי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.5.2013)). לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ

החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי מסר ברור של העדר סובלנות כלפי תופעות כאלה באמצעות ענישה

משמעותית ומרתיעה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים. - ע"פ

3799/14 כאמל אבו שנב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.08.2015)

"אל מול אלימות שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה מאחורי סורג

ובריח. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריונות שפשטה בארצנו, וידע כל מי שנוטל לעצמו

את החרות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים

ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה

בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב

מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן ([פורסם בנבו],

(10.11.2009)) (ע"פ 6999/09 שריח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 8 (השופט ג'ובראן)). - ע"פ

1706/10 דוד טגאפו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.01.2011)

7. באשר לנסיבות ביצוע העבירה-

• מעשה הנאשם לא היה מתוכנן מראש.

• הנאשם ביצע את העבירה בעצמו, לבדו, מבלי מעורבות או השפעה של אחרים.

• הנזק שהיה צפוי להיגרם למתלונן מתקיפתו הברוטלית של הנאשם, במיוחד מהטחת ראשו בעצמה

בקרקע פעם אחר פעם, יכל להיות חמור עוד יותר מהנזק שנגרם לו, עד כדי מוות. בפועל, תקיפת

הנאשם הביאה את המתלונן לסכנת חיים, שרק הטיפול הנמרץ והממושך שניתן לו מנע את התמשותה.

• המתלונן נחבל בצורה חמורה. נגרמו לו פגיעה מוחית, שברים באף, חבלות בפה ובראש ופגיעה

בריאות. פרקי הזמן בהם הוא נאלץ לשהות במחלקה לטיפול נמרץ ובבית החולים השיקומי, מדברים בעד

עצמם.

• הסיבה שהביאה את הנאשם לתקוף את המתלונן איננה ברורה, אך כמצוין בכתב האישום, סמוך לפני

התקיפה המתלונן פנה אל הנאשם והוא חשב שהמתלונן דורש ממנו את מכשיר הטלפון שלו.

8. תקיפת הנאשם את המתלון היתה כרוכה באלימות חמורה ובאכזריות קשה.
העונש המירבי הקבוע לעבירת החבלה בכוונה מחמירה, בה הורשע הנאשם, הוא 20 שנות מאסר, ובפועל, העונשים המוטלים על נאשמים המורשעים בה כוללים מאסרים בפועל לתקופות משמעותיות.

בע"פ 1101/15 גנס שהיידר גשימוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.09.15)

המערער ואחר תקפו את המתלון באכזריות והיכו בו נמרצות בבעיטות ובאגרופים, בכל חלקי גופו, בחזהו, בראשו ובפניו, תוך שהם גורמים לו חבלות חמורות, ומתוך כוונה להטיל בו נכות או מום, או לגרום לו לחבלה חמורה. כתוצאה ממעשיהם, הובהל המתלון לבית החולים כאשר הוא מחוסר הכרה. אובחן כי הוא סובל מחבלה רב מערכתית שכללה פגיעות בגפיים, בפה, בלסת, ושבר בגולגולת. הוא נותח בראשו ואושפז במשך כחודש וחצי במחלקה הניוירוכירורגית. לאחר מכן שוחרר להמשך טיפול ושיקום במרכז הרפואי בית לוינסטיין. בחלוף כ-9 חודשים הוחלט על המשך טיפול במוסד סיעודי לצעירים, אולם בהיותו סובל ממחלת נפש, הופנה המתלון למסגרת גריאטרית סיעודית לפגועי נפש שם הוא נמצא עד היום.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 6 ל-12 שנות מאסר בפועל וגזר על המערער 8 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור, על יסוד נימוקים של אחידות ענישה (שותפו של המערער הורשע בעבירות אלימות קלות יותר ונדון ל-5 שנות מאסר) והפחית את עונשו של המערער ל-7 שנות מאסר, אך ציין את הדברים הבאים-

"הערעור לגבי גזר הדין מורכב יותר. נפתח ונאמר כי בהינתן הנזק שנגרם לנפגע - עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער אינו חמור. לו נתון זה היה עומד לבדו לא היינו מתערבים. ואולם התוצאה העונשית של אלכסנדר מקילה בהרבה מהעונש שנגזר על המערער. זאת על אף שגם לפי טיעוני המדינה בהליך האחר, חלקו של אלכסנדר מבחינת העושה ומעשי העבירה עולה על זה של המערער. נכון הוא כי בסופו של דבר אלכסנדר הורשע בעבירה פחות חמורה. ברם בהתחשב בנימוקים לכך - דעתנו היא כי נפגע עיקרון אחידות הענישה. לנוכח כל אלה, ואף האינטרס הציבורי בצורך להחמיר בעבירות אלימות ומעמדו של קורבן העבירה - מצאנו לנכון לתת ביטוי מסוים, אך לא מעבר לכך, לטיעון האמור של הסניגור.

בע"פ 2165/14 מוראד האדיה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.04.2015) המערער החליט לנקום על דקירת בן דודו על ידי שוהה בלתי חוקי תושב השטחים. הוא ואחרים החלו לחפש את הדוקר, כאשר הם מצוידים באלות, צינורות ושרשראות. לאחר זמן מסוים נתקלו המערער והאחרים במתלון, תושב שטחים שהתגורר ככל הנראה בקרבת הדוקר, שלא היה מוכר טרם האירוע למערער או לאחרים. המערער והאחרים שאלו את המתלון אם הוא תושב השטחים ומשהשיב בחיוב תקפו והיכו אותו בכל חלקי גופו תוך שימוש בנשק הקר. המתלון התמוטט על הכביש, והמערער ושותפיו המשיכו להכותו ואף לדרוך על ראשו. לאחר מכן, המערער ושותפיו הותירו את המתלון כשהוא שוכב על הכביש, מדמם ומחוסר הכרה, ועזבו את מקום האירוע. כתוצאה מהאירוע נגרמו למתלון שבר וחבלות בראשו, הוא נאלץ לעבור ניתוח לניקוז שטף דם מוחי, ואושפז למשך 5 ימים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל, וגזר על המערער 5 שנות מאסר בפועל.

בית המשפט העליון דחה את הערעור והערעור שכנגד וקבע:

"בית משפט זה עמד לא אחת על ההכרח להרתיע, על דרך ענישה משמעותית מאחורי סורג ובריח, מפני ביצוע של עבירות אלימות מסוג זה (ראו: ע"פ 8678/12 מדינת ישראל נ' סעד, [פורסם בנבו] פסקה 36 (5.8.2013); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 (10.11.2009); ע"פ 5576/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 לחוות דעתו של השופט ס' ג'ובראן (14.4.2011)). בעניינו, למעשי האלימות נודעת חומרה מיוחדת. אין המדובר במעשה שנעשה בתגובה לקנטור או להתגרות מצד המתלונן, ואין הוא בא על רקע של סכסוך קודם. המתלונן היה, עד קרות האירוע, זר לחלוטין למערער. כל "פשעו" היה כי נקלע למקום הלא נכון ובזמן הלא נכון..."

9. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 7324/14 קובי קוקה אייטגב נ' מדינ' ואח' (פורסם בנבו, מיום 16.3.15), בו הוטלו על המערער 35 חודשי מאסר בפועל, וביקש ללמוד ממנו על עניינו.

באותו מקרה דובר במי שפגש את בת זוגתו, דרש ממנה להראות לו את מכשיר הטלפון הסלולארי שלה כדי לבדוק את התקשוריותה, ומשסירבה, היכה אותה בשתי מכות אגרופ בפניה והיא נפלה ארצה, אחר כך בעט בגבה וברח. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת שבר בלסת התחתונה וחתך בסנטר. המערער הורשע בעבירה של חבלה מחמירה בנסיבות מחמירות (בת זוג).

השוני בין הנסיבות שם וכאן בכל הנוגע לרקע למעשים, לפרטי מעשי התקיפות ולפגיעות שנגרמו לקרבנות, והשוני בסעיפי העבירות בהן הורשעו הנאשמים, בולטים לעין. משכך, אין בַּעוֹש שהוטל על הנאשם שם כדי לתמוך בַּעוֹש המקל עם הנאשם כאן, במסגרת ההסכמות שבהסדר הטיעון. אדרבא, אם מבקשים לראות בעוֹש שהוטל שם כנקודת מוצא לעוֹש שיש להטיל כאן, תוך שמירה על יחסיות הולמת בין המקרים, הרי שיש להטיל על הנאשם כאן עוֹש חמור בהרבה מזה שהוטל על הנאשם שם.

10. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמתו של הנאשם ובין העוֹש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; אני קובע כי מתחם העוֹש ההולם לעבירה שביצע הנאשם, הוא בין 5 ל-9 שנות מאסר.

11. בגזירת עוֹשו של הנאשם בתוך מתחם העוֹש ההולם, אני מביא בחשבון לקולא, את גילו הצעיר של הנאשם; את העובדה שזוהי הרשעתו הראשונה וזהו מאסרו הראשון; את הודאתו- שחסכה זמן שיפוט ומשאבים הכרוכים בניהול המשפט וחסכה את הצורך בהעדת המתלונן; את לקיחת האחריות שלו על מעשיו; את החרטה שהביע; את העובדה שהנאשם נתין זר, אריתראי, הנמצא בישראל ללא בני משפחתו; ואת הפגיעה הצפויה של המאסר בנאשם ובמשפחתו.

12. בהתחשב באופי הקשה והברוטאלי של מעשה הנאשם ובסתמיותו, נראה שיש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירת אלימות נוספת ושיש סיכוי ממשי שהטלת מאסר משמעותי עליו תביא להרתעתו.

בנוסף, על רקע נפוצות מעשי האלימות בארץ, יש להרתיע את הרבים מפני ביצוע עבירות אלימות. ההנחה היא שהטלת עונשים משמעותיים משפיעה על הציבור ומרתיעה אותו.

"אולם אחד מן השיקולים אשר ניתן לשקול בעת גזירת הדין (שאין בכוחו להביא לחריגה ממתחם הענישה) היה רלוונטי לאירוע נושא דיונו - הצורך בהרתעת הציבור. האלימות הגואה במקומותינו אינה גזירת-גורל ולא כורח המציאות. יש צורך לשנות את המאזן. במקום שאזרחים ישרים תמימי-דרך יִקְאוּ וְיִקְאוּ, יחששו לבטחונם, יהיו אלה העבריינים האלימים - בכוח ובפועל - שאימת הדין תיפול עליהם, והם ירתעו מפני שימוש

בנשק קר וחם לשם חיסול חשבוניות בעשיית דין עצמית. שינוי המאזן - הסבת יראת האנשים התמימים לאימת אנשי-המדון - צריך להעשות גם באכיפה ובענישה קשה." - ע"פ 8641/12 מחמד סעד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.08.13)

13. במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים שהתביעה תטען לשבע וחצי שנות מאסר בפועל והנאשם יטען לחמש וחצי שנות מאסר בפועל. עונשים אלה מצויים בתוך מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם.

14. בהתחשב בכל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. שש וחצי שנות מאסר בפועל, מיום מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 50,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד סיוון תשע"ו, 30 יוני 2016, במעמד הצדדים.